

Міжнародний економіко-гуманітарний
університет імені академіка Степана Дем'янчука
Юридичний факультет

Міжнародна
науково-практична конференція

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ ТА ПРАКТИКИ В ХХІ СТОЛІТТІ

м. Рівне,
16-17 жовтня 2020 року

МІЖНАРОДНИЙ ЕКОНОМІКО-ГУМАНІТАРНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ АКАДЕМІКА
СТЕПАНА ДЕМ'ЯНЧУКА

ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

МАТЕРІАЛИ
міжнародної науково-практичної конференції

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ ТА ПРАКТИКИ
В ХХІ СТОЛІТТІ»**

16–17 жовтня 2020 року

Частина II

Видавничий дім
«Гельветика»
2020

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

Голова організаційного комітету:

Дем'янчук В.А. – доктор юридичних наук, доцент, перший проректор Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Заступник голови організаційного комітету:

Боровик А.В. – кандидат юридичних наук, доцент, декан юридичного факультету Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука.

Члени організаційного комітету:

Крупнова Л.В. – доктор юридичних наук, доцент, заслужений юрист України, професор кафедри кримінального права та правосуддя Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука;

Мельник О.М. – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри теорії та історії держави і права та філософії Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука;

Микулець В.Ю. – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка Степана Дем'янчука;

Колб О.Г. – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри політології, державної безпеки і управління Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки;

Марисюк К.Б. – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального права та процесу Національного університету «Львівська політехніка»;

Копотун І.М. – доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, проректор Akademie HUSPOL (Чехія);

Рубіс О.С. – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального процесу установи освіти «Академія внутрішніх справ Республіки Білорусь» (Білорусь);

Орловська О.І. – кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри теорії і історії держави і права Білоруського державного університету (Білорусь).

Актуальні проблеми юридичної науки та практики в XXI столітті:

А 43 матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Рівне, 16–17 жовтня 2020 року). Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука. – Рівне : Видавничий дім «Гельветика», 2020. Ч. 2. – 212 с.

ISBN 978-966-992-259-5

УДК 34«20»(063)

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 10. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Знижена ставка податку на додану вартість:

законодавчі ініціативи в Україні та міжнародна практика

Атаманчук Н. І. 8

Адміністративно-правові форми регулювання інвестиційної діяльності

Бліхар М. М. 12

Основні реформаційні зміни чинного законодавства,

що мають безпосередній вплив на організацію

та функціональність судових органів господарської юрисдикції

Буравльов С. І. 15

Проблеми захисту інформації

Демьохін В. А. 18

Адміністративно-правове регулювання

протидії COVID-19 на ринку праці в Німеччині

Дюрдіца І. В. 22

Сутність та значення законодавчого забезпечення реалізації правоохоронної

функції держави у сфері оподаткування

Дмитренко С. О. 26

Протидія фіктивному підприємництву:

досвід Німеччини, Італії та Республіки Казахстан

Єфіменко Л. Л. 29

Щодо невідповідності права працівника Поліції на притягнення громадян

до адміністративної відповідальності вимогам Конституції України

Зотов Д. О., Міськевич А. В. 32

Гарантії та стимули в дипломатичній службі України: основні напрями

реформування вітчизняного законодавства в умовах пандемії COVID-19

Козинець А. А., Усатенко Д. І. 35

Економічний ефект від викривання податкових правопорушень

Косиця О. О. 40

Про ознаки податково-правової пільги

Криницький І. Є. 43

Особливості категорійного розуміння науково-технологічного розвитку

як об'єкта адміністративно-правового забезпечення

Куркова К. М. 47

Корупційні ризики в діяльності суб'єктів публічної адміністрації щодо надання адміністративних послуг Легеца Є. О.	49
Деякі особливості класифікацій надання публічних послуг з державної реєстрації речових прав на нерухоме майно Мартинюк Н. М.	53
Уніфікація митних технологій як засіб розвитку митної політики Європейського Союзу Микулець В. Ю.	55
«Ідеальна» модель стратегічного планування місцевого розвитку Оксінь В. Ю.	59
Щодо якості реалізації кадрової політики у системі правосуддя Попик А. В.	60
Процес формування правових ознак наркотичних засобів та психотропних речовин Пристінська К. О.	63
Стан нормативно-правової регламентації процедур банкрутства в Україні Пчелін В. Б.	67
Сестра медична з косметичних процедур як суб'єкт адміністративно-правового регулювання ринку косметологічних послуг в Україні Садовенко А. І.	72
Етимологія правової категорії «державні гарантії» Сорока Л. В.	75
Становлення касаційного провадження в адміністративному судочинстві України Стафійчук К. В.	77
Деякі аспекти правового регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг в м. Дніпро Федорішев С. С.	81
Сучасні підходи до розуміння сутності адміністративної відповідальності юридичних осіб за порушення законодавства у сфері інтелектуальної власності Хрідочкін А. В.	84
Конструктивна критика окремих положень стратегії розвитку вищої освіти в Україні (у контексті актуальних проблем науково-освітнього права) Цимбалюк В. С.	87
СЕКЦІЯ 11. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО	
Психологічні аспекти переслідування (сталкінгу) Бартничук М. В.	92

Щодо необхідності змін окремих положень КВК України Бєлкіна Д. С.	94
Щодо основних документів, які регулюють питання міжнародного співробітництва у сфері корупційних кримінальних правопорушень Боровик А. В.	97
Щодо профілактики вчинення кримінальних правопорушень в місцях виконання покарань Головач А. В.	99
Ювенальна юстиція як запорука розвитку ювенальної кримінології Голубош Г. В., Голубош В. В.	102
Щодо детермінант, що сприяють вчиненню кримінальних правопорушень Дем'янух В. А.	104
Складання психологічного портрету потерпілого, який відбуває покарання, при розслідуванні фактів нанесення йому тілесних ушкоджень Дерев'яно Н. З.	107
Щодо місця профілактики відвернення у запобіганні корупційним кримінальним правопорушенням Джамадзе Т. Г., Білецький А. В.	110
Окремі проблемні питання, пов'язані із невиконанням рішення суду в рамках кримінального провадження Ільїна О. В., Пучко А. В.	112
До питання про триваючі кримінальні правопорушення та момент їх закінчення Канцір В. С.	116
Проблемні питання визначення окремих понять у законодавстві України Катеринчук К. В.	118
Система покарань підлягає ревізії Кернякевич-Танасійчук Ю. В.	121
Способи отримання інформації в уголовно-исполнительных учреждениях Копотун И. Н.	123
Система кримінально-правової протидії кримінальним правопорушенням проти волі, честі та гідності особи Кравченко В. В., Охман О. В.	127
Кримінально-правове значення обмеженої осудності: деякі аспекти Марисюк К. Б.	131
І. О. Малиновський про зародження кримінально-виконавчого права Матвійчук М. А.	134
Проблемні питання віднесення окремих кримінальних правопорушень до нетяжких злочинів Михайліченко Т. О., Рак С. В.	138

Щодо мотивації військових насильницьких злочинів	
Пащенко Є. М.	141
Поняття та ознаки транснаціональної організованої злочинності на шкоду економічним інтересам держави	
Хороновський О. І.	143
Дуалізм кримінально-правового регулювання	
Хряпінський П. В.	148
Щодо вдосконалення кримінально-виконавчого законодавства України	
Щербаков В. В.	152

**СЕКЦІЯ 12. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА;
СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ**

National security in the light of counter terrorism	
Batiuk O. V., Niczyporuk Janusz	155
Межі апеляційного дослідження у кримінальному судочинстві	
Білічак О. А.	159
Розширення процесуальних можливостей слідчих органів під час розслідування підкупу виборців відповідно до змін у кримінальному законодавстві	
Грига М. А., Григорова Є. В.	162
Права потерпілого у провадженні з виконання судових рішень: окремі проблеми їх реалізації	
Дільна З. Ф.	166
Результативність застосування правових норм як індикатор якості кримінального процесуального законодавства, що регулює порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльності під час досудового розслідування	
Клепка Д. І.	169
Проблемні питання залучення спеціалістів дослідно-випробувальних лабораторій ДСНС до дослідження пожеж і проведення експертиз по ним	
Климась Р. В.	172
Використання спеціальних знань у кримінальному провадженні	
Лук'янчиков Є. Д.	176
Проблемні питання забезпечення присутності під час проведення огляду осіб, чії права та законні інтереси можуть бути обмежені або порушені	
Лучко О. А.	180
Межі слідчого контролю над проведенням НСРД оперативними підрозділами правоохоронних відомств	
Озерський І. В.	183
Проблемы классификации методов судебной экспертизы	
Ропот Р. М.	187

Систематизация электронных документов как ключ к пониманию их сущности Рубис А. С., Ахраменко Т. В.	190
Совершенствование научно-методического обеспечения экспертизы ударно-раздробляющего холодного оружия Рубис А. С., Лаппо А. О.	194
Методологические проблемы оценки достоверности судебных экспертиз Рубис А. С.	197
Поняття криміналістичної класифікації умисних вбивств військовослужбовців Сиводєв І. С.	201
Ініціювання укладення угоди про примирення як крок до правового компромісу Сіроткіна М. В.	203
Відповідальність за незаконний обіг зброї у період зародження української державності до створення СРСР Томков О. М.	207

Так, до її змісту увійшов перелік таких небезпечних речовин, який складався з чотирьох таблиць, до кожної із якої входила різна кількість списків. До Таблиці I увійшло три списки, два з яких включають особливо небезпечні наркотичні засоби та психотропні речовини, обіг яких заборонений на території України, наприклад, героїн, ацетилфентаніл, опій, кетобемідон. Враховуючу ту обставину, що на території України зростає значна кількість рослин, які містять сильнодіючі речовини, їх назви увійшли до списку № 3, згідно якого допускається їх обіг виключно для промислових цілей. В свою чергу до Таблиці II увійшли Список № 1 та Список № 2, які склалися з наркотичних засобів, психотропних речовин, обіг яких обмежений на території України. До змісту Таблиці III увійшли Список № 1 та Список № 2, які включають небезпечні речовини, обіг яких обмежений, але допускається їх використання у наукових цілях та виробництвах ліків з одночасним проведенням заходів контролю. У Таблицю IV увійшли два Списки, в яких перераховуються прекурсори, обіг яких є обмеженим і стосовно яких встановлюються заходи контролю з боку держави.

Література:

1. Шевчук О. Конвенційні джерела у системі законодавства України з контролю за наркотиками: становлення та розвиток. *Підприємництво, господарство і право*. 2013, № 4. С. 61–64.
2. Вагин А.В. Історичні передумови адміністративної відповідальності за незаконне придбання, зберігання та вживання наркотичних засобів або психотропних речовин. *Актуальні проблеми держави і права*. 2007. С. 162–164.

СТАН НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ПРОЦЕДУР БАНКРУТСТВА В УКРАЇНІ

Пчелін В. Б.

*доктор юридичних наук, доцент,
доцент кафедри поліцейської діяльності
та публічного адміністрування факультету № 3
Харківського національного університету внутрішніх справ
м. Харків, Україна*

Одним з найефективніших засобів подолання фінансової кризи як у межах цілої держави, так і в межах окремо взятого випадку, є належно функціонуючий інститут банкрутства. На жаль, про ефективність

функціонування даного правового інституту в нашій державі говорити не можна, про що свідчить ряд факторів, зокрема показник «Врегулювання неплатоспроможності» визначений Світовим банком в дослідженні «Ведення бізнесу» («Doing Business»), згідно з якого Україна залишається на вкрай низькому місці. Серед основних факторів, які впливають на таке положення справ, називаються занадто тривала процедура та її висока вартість, а також у цілому низька ефективність процедур банкрутства в Україні [1]. Наявність таких факторів напряму залежить від стану нормативно-правової регламентації процедур банкрутства в Україні, адже саме на рівні відповідного акта законодавства закріплено правила поведінки, що застосовуються в даній сфері суспільних відносин.

Донедавна порядок відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом і застосування ліквідаційної процедури з метою повного або часткового задоволення вимог кредиторів було встановлено на рівні Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 14 травня 1992 року. Враховуючи незадовільний стан нормативно-правової регламентації процедур банкрутства в Україні, вищенаведений нормативно-правовий акт потребував свого перегляду. І такий перегляд, а точніше повна зміна формату нормативно-правової регламентації даної сфери суспільних відносин відбулася. Зокрема, 18 жовтня 2018 року Верховною Радою України було прийнято кардинально новий кодифікований нормативно-правовий акт – Кодекс України з процедур банкрутства, який набрав чинності 21 квітня 2019 року (далі – Кодекс), внаслідок чого згаданий вище Закон України втратив чинність. Звернемо увагу на деякі аспекти як набрання чинності даним нормативно-правовим актом, так і на сучасний стан нормативної регламентації окремих з суспільних відносин, які підпадають під його дію.

Так, у пояснювальній записці [1] до вказаного кодифікованого акта законодавства, коли він перебував у стані законопроекту, вказувалось на те, що його прийняття обумовлено необхідністю підвищення ефективності нормативно-правової регламентації правовідносин у сфері банкрутства й у цілому досягнення більш суттєвих результатів у покращенні інвестиційної привабливості вітчизняного ринку, забезпеченні легкості ведення бізнесу в Україні. Проте, як серед учених-правознавців, так і практикуючих юристів все частіше піднімається питання стосовно того, чи дійсно було підвищено ефективність нормативно-правової регламентації процедур банкрутства або ж взагалі згаданий нормативно-правовий акт вніс ще більшу неясність до даної сфери суспільних відносин. Комплексний аналіз положень Кодексу, на жаль, підтверджує такі побоювання, оскільки має значну кількість супереч-

ливих, а й подекуди кардинально конфліктуючих між собою положень. Проаналізуємо деякі з них.

По-перше, слід вказати на те, що, не дивлячись на те, що Кодекс було прийнято не так давно, а набирає чинності він майже рік, його було редаговано вже декілька разів. Зокрема, відповідні зміни до його положень було внесено у зв'язку із прийняттям Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо стимулювання інвестиційної діяльності в Україні» від 20 вересня 2019 року; Закону України «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації» від 2 жовтня 2019 року; Закону України «Про оренду державного та комунального майна» від 3 жовтня 2019 року; Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо продовження заходів, пов'язаних із відновленням діяльності Державного акціонерного товариства «Чорноморнафтогаз» від 19 грудня 2019 року. Не ставлячи за мету здійснити аналіз змін, які було внесено до Кодексу внаслідок прийняття названих актів, лише зазначимо, що їх кількість у такий короткий проміжок часу є свідченням неналежної нормативно-правової регламентації процедур банкрутства, що, зокрема, знаходить свій прояв у відсутності стабільності функціонування даної сфери суспільних відносин.

По-друге, вважаємо, що спірні положення Кодекс містить із самого свого початку – з назви. Зокрема, вже не чинний Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» свого часу мав назву Закон України «Про банкрутство». Його було викладено в новій редакції, в тому числі змінено назву на вказану вище, внаслідок прийняття Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про банкрутство»» від 30 червня 1999 року. Цікаво відмітити, що до вказаних змін в преамбулі Закону зазначалось, що він визначає умови та порядок визнання юридичних осіб – суб'єктів підприємницької діяльності – банкрутами з метою задоволення претензій кредиторів. У такому разі законодавцем акцент ставиться саме на категорії «банкрутство», а тому назва нормативно-правового акта на той час здавалась цілком логічною. У новій ж редакції, із новою назвою, преамбула Закону визначила, що він встановлює умови та порядок відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом і застосування ліквідаційної процедури з метою повного або часткового задоволення вимог кредиторів [2]. Знову ж таки акцент спочатку ставиться на відновленні платоспроможності, а вже потім на банкрутстві, внаслідок чого й відбувається корегування назви Закону, що також виглядає цілком логічним і зрозумілим аспектом нормативно-правової регламентації даної сфери суспільних відносин. Що ж стосу-

ється Кодексу, то в його преамбулі вказано, що він встановлює умови та порядок відновлення платоспроможності боржника – юридичної особи або визнання його банкрутом з метою задоволення вимог кредиторів, а також відновлення платоспроможності фізичної особи [3]. Тобто, як і раніше, в першу чергу мова йде про відновлення платоспроможності боржника, а вже потім про його банкрутство. Саме тому, на нашу думку, назва вказаного кодифікованого акта законодавства потребує корегування в частині зміни її на Кодекс України з процедур відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом, що в повній мірі буде відповідати предмету його нормативно-правового регулювання.

Окрему увагу слід звернути на положення Кодексу, що визначають особливості набрання ним чинності. Так, як встановлено в ч. 5 ст. 94 Конституції України від 28 червня 1996 року, закон набирає чинності через десять днів з дня його офіційного оприлюднення, якщо інше не передбачено самим законом, але не раніше дня його опублікування [4]. Саме вказане «якщо» і стосується випадку, який розглядається, так як в Прикінцевих та перехідних положеннях даного Кодексу використовується наступна юридична конструкція: «Цей Кодекс набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію через шість місяців з дня набрання чинності цим Кодексом» [3]. Тобто законодавець розподілив такі сталі категорії як «набрання чинності» та «введення в дію», які до цього використовувалися як синоніми. Виходить, що протягом шести місяців Кодекс був чинним, але не введений в дію. Такі законодавчі формулювання є повним ігноруванням юридичної техніки.

Окрему увагу слід звернути на приписи Кодексу щодо визначення особливостей нормативно-правової регламентації правовідносин у сфері процедур банкрутства. Даному аспекту присвячено ст. 2 Кодексу, яка визначає законодавство, що регулює провадження в справах про банкрутство [3], проте в ній не закріплені загальні положення такого регулювання. Зокрема, в ч. 1 ст. 2 Кодексу встановлено, що провадження в справах про банкрутство регулюються цим Кодексом, Господарським процесуальним кодексом України, іншими законами України [3]. На нашу думку, ч. 1 ст. 2 Кодексу потребує корегувань, зокрема її необхідно викласти в наступній редакції: «Провадження у справах про банкрутство регулюється Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цим Кодексом, Господарським процесуальним кодексом України, іншими законами України».

Вище нами було наведено зауваження до Кодексу, які містять загальний характер і стосуються стану нормативно-правового регулю-

вання процедур банкрутства в цілому. Проте він містить і ряд дискусійних моментів, які торкаються окремих з таких процедур, зокрема, процедури банкрутства фізичної особи, а точніше відновлення її платоспроможності.

Отже, на сьогодні Кодекс України з процедур банкрутства містить чимало спірних і суперечливих положень. Необхідність його прийняття свого часу була обумовлена потребою в підвищенні ефективності нормативно-правової регламентації суспільних відносин у сфері банкрутства. Проте, як бачимо, набрання ним чинності породило значну кількість недоліків нормативної регламентації даної сфери суспільних відносин, що з урахуванням і так їх достатньої специфічності й у цілому складності не сприятиме вирішенню свого часу проголошених авторами Кодексу завдань. У своїй сукупності такі фактори свідчать про те, що Кодекс приймався на «швидкоруч», без належних процедур його обговорення.

Література:

1. Пояснювальна записка до проекту Кодексу України з процедур банкрутства: проект Закону України від 26.02.2018 р. № 8060 URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=63518&pf35401=447838> (дата звернення: 12.10.2020).
2. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: закон України від 14.05.1992 № 2343-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 31. Ст. 440.
3. Кодекс України з процедур банкрутства: закон України від 18.10.2019 № 2579-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 19. Ст. 74.
4. Конституція України: закон України від 28.06.1996 № 254к/96 ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

МАТЕРІАЛИ
міжнародної науково-практичної конференції

«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ
ТА ПРАКТИКИ В ХХІ СТОЛІТТІ»

16–17 жовтня 2020 р., м. Одеса

Частина II

Підписано до друку 20.10.2020. Формат 60x84/16.
Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman. Цифровий друк.
Умовно-друк. арк. 12,32. Тираж 100. Замовлення № 1120-263.
Ціна договірна. Віддруковано з готового оригінал-макета.

Видавничий дім «Гельветика»
65101, м. Одеса, вул. Інглєзі, 6/1
Телефони: +38 (048) 709 38 69, +38 (095) 934 48 28,
+38 (097) 723 06 08
E-mail: mailbox@helvetica.com.ua
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 6424 від 04.10.2018 р.